

Az 55. Zsoltár

Az Antikrisztus és Isten népének viszonya

Az köztudomású, hogy a Szentírás ószövetségi könyveiben számos ún. „messiási prófécia” található. Ezek a nem túl rejtett prófeciák kettős célt szolgálnak: Részben előrejeleztek bizonyos dolgokat, amelyek meg fognak történni a várt Messiással, illetve be fognak teljesedni általa, másrészt pedig ezen prófeciák beteljesedései hitelesítették Jahósua messiási küldetését, miután általa, benne váltak valóra. Az viszont már kevésbé ismert, hogy a Biblia tartalmaz néhány olyan tipológiai prófeciát is, amelyek a kor végén megjelenő ál-messiás [Antikrisztus], a nagy csaló személyére és tetteire is fényt vetnek. Az 55. Zsoltár egy ilyen többrétegű, tipológiai üzeneteket tartalmazó zsoltár. Ahogyan az az ilyen jellegű bibliai üzenetek esetében van, ennek a zsoltárnak is van egy személyes vonatkozása - amit ez esetben Dávid tapasztalt meg életének egy kritikus periódusában -, van egy a Messiással kapcsolatos üzenete, s végül van egy általánosabb, a kor végén élő igazakat érintő kontextusa. Az alábbiakban röviden megvizsgáljuk a zsoltár eredeti, személyesen Dávidra vonatkozó vonatkozását, de a fókuszba leginkább a számunkra egyre aktuálisabbá váló, antikrisztusi vonatkozású próféciai jelentőségét helyezzük.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Email: p.poli@lycos.com

Copyright © 2017, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

<http://www.churchofgod.hu>

55. Zsoltár

A zsoltár eredeti apropójaként Dávid fiának, Absalomnak a lázadása és a vele együttműködő tanácsadójának, a rendkívüli képességekkel megáldott Ahitófel árulása szolgált. Ennek folytán Dávid, ha ideiglenesen is, de elvesztette az uralmát, kilátástalan helyzetbe került, sőt, még az élete is komoly veszélyben forgott. Az, hogy Akhitófel nem csupán a tanácsosa, hanem bennfentes társa, barátja volt Dávidnak, azt a *Zsoltárok 41:10* és *55:12-14* versek érzékeltetik

leginkább, amelyek messiási vonatkozású zsoltárok is egyben, ugyanis Akhitófel Júdás előtípusa volt. A két zsoltár megírását kiváltó eseményeket és Akhitófel azokban való szerepét az **Akhitófel és Júdás – két áruló karakterelemzése** című írás vázolja részletesebben, ami egyébként ezen írás előszavának is tekinthető.

Az 55. Zsoltár nyitó sorai egy bajba került, közeli barátja által elárult és üldöztetéseiben Istenhez forduló ember fohászkodása:

Zsoltárok 55:1-2 ¹(A karvezetőnek, húros hangszerre – Dávid tanítókölteménye.) ²Figyelj imádságomra, Uram, ne zárkózz el könyörgésem elől! ³Fordulj felém és hallgass meg! A félelem hajszol, ⁴az ellenség zaja és a gonoszok lármája megzavar. Mert bajt hoznak rám, bőszerűen támadnak. ⁵A szívem remeg bensőmben, és halálfélelem környékezik. ⁶Félelem, aggodás kerít hatalmába, és borzalom tölt el.

Mi váltotta ki ezt a tragikus helyzetet Dávid életében? Nos, Dávid idevonatkozó személyes története viszonylag jól ismert: Absalom fellázadt apja, Dávid ellen és ki akarta sajátítani magának Izrael trónját. A lázadás sikerrel járt, Dávidnak menekülnie kellett és életét komoly veszély fenyegette, s erre reflektálnak a zsoltár következő sorai:

Zsoltárok 55:7-12 ⁷Így szólok: „Bárcsak szárnyam volna, mint a galambnak, akkor elrepülnék és megnyugodnék.” ⁸Igen, szeretnék elfutni messze innét, kedvem szerint a pusztában laknék. ⁹Sietve kerestem vihartól, széltől védett menedéket, ¹⁰Uram, a rohanó ár és nyelvük zaklatása ellen. Hiszen a városban csak viszályt és erőszakot látok. ¹¹Nappal és éjjel körbejárnak a város falain, belül erőszak és gonoszság tanyázik. ¹²Belsejében álnokság lakik, az utcákon nem szűnik a zsarolás és csalás.

Az üldöztetés közepette Dávid Istentől elhagyatva érezte magát, ami mentálisan, szellemileg is örölte őt. Az üldözöttség, az életveszély, és a barátok árulása önmagukban is fájdalmas próbák, de az Isten általi elhagyatottság érzése szinte elviselhetetlenül nehéz szellemi gyötrelem. A szellemi ember tudja, hogy Isten képes mindenre, erejében van menedéket, oltalmat nyújtani, ahová vágyakozva menne, de a pusztulás veszi körül. A szintén egyik bennfentese, Júdás által elárult Jahósua maga is megtapasztalta ezt az elhagyatottságot, amikor a kereszten így kiáltott fel: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” (Mt. 27:46; Mk. 16:34).

Zsoltárok 55:13-16 ¹³Ha csak ellenségem gyalázna, azt még elviselném. Ha csak az fordulna ellenem, aki gyűlöl, elbújnék előle. ¹⁴**De te voltál az, aki társam vagy, te lettél ellenségem, akiben megbíztam,** ¹⁵**akivel az Isten házában bensőséges barátságra léptem [édes bizalomban éltünk].** Eméssze meg őket a nyugtalanság, ¹⁶lepje meg őket a halál! Élve kerüljenek a sírba, mert ahol ők vannak, ott van a gonoszság házaikban!

Dávid panaszának a fő oka az, hogy nem a nyílt ellenségeitől, hanem váratlanul és nem várt módon a fia, valamint egy hozzá közelálló bizalmas személy részéről érte orvtámadás, s erre

utalnak a 14-15, 20-21 versek (lásd még a *Zsoltárok 41:10*, versét: „*Még a barátom is, akiben megbíztam, aki együtt ette kenyeremet velem, az is ellenem emelte a sarkát*”). Dávid esetében ez a barát Akhitófel volt, a Messiás esetében pedig az őt eláruló tanítványa, Júdás. A szövegből kivehető az, hogy Akhitófel nem csupán fizikai szinten volt Dávid barátja, hanem szellemi, vagy „*hittársa*” volt, akivel **az Isten házában kötött meg a barátsága!** És valóban, Akhitófel Isten szellemével betöltekezett személy volt (*2Sám. 16:23*), aki szövetségben állt Istennel és amellet, hogy Dávid tanácsosa volt (*1Krón. 27:33*) bizalmas baráti szövetség fűzte őket egybe. „*Akivel az Isten házában bensőséges barátságra léptem [édes bizalomban éltünk]*” - mondja róla Dávid. Ebben a versben a zsoltáros határozott hangsúlyt fektet arra, hogy a barátságot nem csupán a bennfentes baráti közelség és a kölcsönös bizalom, nem csak fizikai tényezők határozták meg, de ezen felül szellemi közösséget alkottak az azonos hit, az Isten házában való egységük által. Az ószövetségi Izraelben csak a próféták, és különleges elhívású emberek kapták meg a Szent Szellem ajándékát. Dávid egy ilyen ember volt, s ezen szavai, valamint az a tény, hogy Akhitófel Isten szellemével felruházott bölcs, tanácsos volt azt bizonyítják, hogy a Dávid és Akhitófel közötti kapcsolat, két szent, az Isten szellemével betöltekezett embernek a kapcsolata volt. Oly módon voltak hittársak, atyafiak, „testvérek”, mint ahogyan korunkban az egyház tagjai is ekként tartják számon egymást. Akhitófel árulása tehát nem csak a fizikai barátság szintjén rázta meg Dávidot, hanem szellemi vonatkozásban is! Gondoljunk csak bele: Dávid együtt járult az Isten oltárához, együtt áldozott azon, egy olyan „testvérrel”, aki hipokrita módon meggyalázta azt az oltárt, és aposztata módon elárulta a hittársát!

Érdekes módon Júdás is közvetlenül azután árulta el Jahósuát, hogy elfogyasztotta vele az Újszövetséget intézményesítő Úrvacsorát. Ezek mintái annak a hittársak által elkövetett árulásoknak, amelyek Jahósua figyelmeztetése szerint az utolsó időkben is meg fognak történni (*vö. Mt. 24:10*).

Zsoltárok 55:17-22 ¹⁷Én azonban Istenhez kiáltok, az Úr megment engem. ¹⁸Panaszkodom és sóhajtozom színe előtt este, reggel, délben, és meghallgatja szavam. ¹⁹Békében menti meg lelkemet azoktól, akik bántanak. Mert sokan vannak ellenem. ²⁰Isten engem meghallgat, őket megalázza: ő, aki örökké uralkodik; mivel nem térnek meg, s nem ismerik az istenfélelmet. ²¹Ki-ki barátja ellen emeli kezét, és megszegi adott szavát [szövetségét]. ²²Arca olyan sima, mint a vaj, de szívében háborút forgat. Látszatra beszéde enyhítő olaj, de a valóságban kivont éles kard.

Bármennyire is fájdalmasak a körülmények, egy igaz, élő hittel rendelkező személy nem adja fel az Istenbe vetett bizalmat. Hozzá kiált szabadulásért, elpanaszolja Neki a gonoszok tetteit, árulásait, és elégtételre vár:

Zsoltárok 55:23-24 ²³Bízd gondjaidat az Úrra, ő majd megerősít, nem hagyja, hogy az igaz meginogjon! ²⁴Te pedig, Istenem, taszítsd le őket mind az örvény kútjába. A vérengző és csaló emberek éveik felét sem érik meg. De én, Uram, tebenned bízom.

Az igaz tudja, hogy végül meg fog jönni a válasz, és a várva várt segítség, a gonoszok pedig elnyerik a maguk méltó büntetését.

Amit Dávid megtapasztalt és érzett életének ezen szakaszában, azt a legtöbb hívő is átéli a maga módján és személyesen is átérezheti a zsoltáros érzelmeit életének egy rászabott nagyobb próbaidejében. Mert akit szeret az Atya, azt megfenyíti, és sok nyomorúságon keresztül jutunk be Isten országába.

Ennek a zsoltárnak azonban van még egy messzemenő, nagyon fontos vonatkozása, vagy aspektusa, ami konkrétan a nagy nyomorúság idején fog végbemenni, Isten Egyházának üldözésekor. Az alábbiakban ez a rejtettebb próféciai üzenet kerül bemutatásra.

Az 55. Zsoltár egyház/antikrisztusi vonatkozása

Az 55. Zsoltár egy fontos tipológiai üzenetet tartalmaz az egyház és az antikrisztusi kapcsolatát illetően. Ebben a zsoltárban Dávid egykori személyes tapasztalatai Izrael és az egyház tapasztalatai lesznek az Antikrisztus uralma alatt. Az őstípus, Akhitófel a „sikamlós” szép beszédű Antikrisztus megjelenítője, aki egy ideig megnyeri Izrael és az egyház bizalmát, csupán azért, hogy váratlanul rájuk törhessen. Ez megdöbbsent sokakat. Valóban megtörténhet az egyház kollektív tagságával az, ami Dáviddal megtörtént? Nos, a válasz igen, az 55. Zsoltár habár rejtett módon, de belátást nyújt az Antikrisztusnak a testi Izraelhez és az egyházhoz való viszonyára! Ez különösképpen a 14-15. és 20-22. versekben nyilvánul meg. Mindezt persze egyéb idevonatkozó próféciaik kontextusában kell értelmezni.

Dániel próféta és Pál apostol rámutatnak arra, hogy az Antikrisztus mielőtt színt vallana, hízlegően megnyeri magának a fizikai izraelita népek bizalmát, sőt az egyház bizonyos elemeinek a bizalmát is. Ez a kapcsolat oly szoros lesz, hogy egy **szövetség** keretein belül jut érvényre:

Dániel 11:21-24 ²¹Megvetésre méltó ember kerül a helyére: nem neki akarják adni a királyi méltóságot, de meglepetésszerűen [alattomos módon] megjelenik, és hízlegéssel megszerzi a királyságot. ²²Mint az ár, úgy söpri el maga előtt a haderőket, úgyhogy megsemmisülnek, s velük együtt a szövetség fejedelme is [egy a vele szövetségre lépő fejedelem]. ²³**A kölcsönös barátság ellenére csalárdul jár el:** felvonul és kevés népével legyőzi. ²⁴Béke idején bevonul a tartomány leggazdagabb városaiba, s olyan gaztetre vetemedik, amilyent atyái és ősei sohasem tettek.

Dániel 11:30-35 ³⁰Megalázva és elcsüggedve tér vissza, s haragját a szent szövetségen tölti ki. **Hazatérve azok felé fordul figyelme, akik készen állnak rá, hogy elhagyják a szent szövetséget.** ³¹Megjelennek hadai: meggyalázzák a szentséges várat, megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a vést hozó undokságot. ³²**Azokat, akik nem becsülik a szövetséget, hízlegéssel hitszegésre bírja.** De a nép, amely ismeri Istenét, állhatatos marad.

³³A nép közül az értelmesek sokakat belátásra bírnak, de aztán – legalábbis egy időre – eltántorítják őket, karddal és tűzzel, fogság és kifosztás útján. ³⁴**A megpróbáltatás idején a népnek egy kis része segítségükre van, de sokan csak álnok szándékkal csatlakoznak hozzájuk.** ³⁵**Az értelmesek közül is többen eltántorodnak. Őket is próbára kell tenni, meg kell válogatni és tisztítani a végső időkre.**

Dániel 9:27 ²⁷Egy hétre szövetséget köt sokakkal, s a hét közepén megszünteti a véres és ételáldozatot. A templom szárnyán vést hozó undokság lesz, egészen végig, míg a kiszabott büntetés rá nem zúdul a pusztítóra.”

A fősodratú kereszténység álláspontja szerint az Antikrisztus csak „Izraellel” [ők ezalatt csak a modern zsidó államot értik] fog szövetségre lépni, de ennél többről van szó. Valóban lesz egy – nevezzük így: egy megneemtámadási, vagy baráti szövetsége az arra rákényszerülő izraelita nemzetekkel, amit meg fog szegni, és katonailag megsemmisíti a felkészületlen izraelita népeket. De emellett meg fog kötni egy bizonyos szövetséget Isten szellemi népével is, akik közül sokat eltántorít. Nem lesz képes mindenkit megnyerni magának és: *„kezeit felemeli a vele békességben lévőkre; megszegve az ő szövetségét.”* (Zsolt. 55:21). Nyilvánvaló hát, hogy a szentekkel is lesz egy ma még nehezen meghatározható kapcsolata és egyessége. Hogy ez miként fog megnyilvánulni az egyenlőre rejtély, feltehetően megértést színlel, bementkezik és újszövetségi hívőként, sőt, Isten hatalmas karizmákkal felruházott szent embereként mutatkozik meg a kezdeti időben. Ez konzisztens azzal, hogy az egyház próbájának része lesz az, hogy Isten kezet ad a **gonosz pásztornak** ahhoz, hogy igazként tetszelegve megnyerje magának a nyájból azokat, akiket meg tud nyerni, hogy elpártoltassa őket Istenüktől. Erre az eseményre utal Jahósua és Pál apostol is az alábbi versekben:

Máté 24:9-13 ⁹Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. ¹⁰És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást. ¹¹És sok hamis próféta támad, a kik sokakat elhitetnek. ¹²És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. ¹³De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül.

2Tesszalonikai 2:3-4, 9-10 ³Senki semmi módon tévútra ne csaljon benneteket [titeket, hívőket]. Mert nem jön el addig az Úrnak napja, amíg **előzőleg el nem jön az elpártolás** [köztetek, hívők között], és le nem lepleződik a törvénytírási embere [a hú maradék előtt/által], a veszedelem fia, **4** aki ellene lesz mindennek, amit Istennek neveznek vagy istentisztelet tárgya, s azok fölé emelkedik annyira, **hogy beül az Isten templomába (naon), és Istenként kelletti magát.** ⁹A kinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, ¹⁰És **a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre.**

Az Antikrisztus nyílt ördögi színvallásával megkezdődik a nagy nyomorúság, a szentek három és fél éven át tartó halálos üldöztetése. Az egyház azon tagjai, akik addig a pontig “flörtöltek” az

Antikrisztussal, csak a pusztító utálatosság felállításakor döbbennek rá arra, hogy el lettek árulva és menekülniük kell. Felfakad bennük a segélykiáltás:

Zsoltárok 55:2-3 ²Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat, és ne rejtsd el magadat az én könyörgésem elől; ³Figyelmezz én reám és hallgass meg engemet; mert keseregve bolyongok és jajgatok!

Ez az igazak ismétlődő segélykiáltása az üldöztetések idején (vö. *Zsoltárok 86:6, 130:1-2; Síralmak 3:5-6; Jónás 2:3; Zsoltárok 55:7, 11:1*). Nekik meg kell tisztulniuk és hirtelen azon találják magukat, hogy az életükért futnak. Övéké lesz a zsoltáros bánata:

Zsoltárok 55:4-6 A félelem hajszol, ⁴az ellenség zaja és a gonoszok lármája megzavar. Mert bajt hoznak rám, bőszytlen támadnak. ⁵A szívem remeg bensőmben, és halálfélelem környékez. ⁶Félelem, aggodás kerít hatalmába, és borzalom tölt el.

Az igazak feddhetetlenül hűségeselek elemei a pusztába menekülve oltalmat lelnek, akiknek viszont meg kell tisztulniuk, csak sóvárogva vágnak arra, hogy bár ők is annak biztonságában lehetnének:

Zsoltárok 55:7-12 ⁷Így szólok: „Bárcsak szárnyam volna, mint a galambnak, akkor elrepülnék és megnyugodnék.” ⁸Igen, szeretnék elfutni messze innét, **kedvem szerint a pusztában lagnék.** ⁹Sietve kerestem vihartól, széltől védett menedéket, ¹⁰Uram, a rohanó ár és nyelvük zaklatása ellen. ¹¹Nappal és éjjel körbejárnak a város falain, belül erőszak és gonoszság tanyázik. ¹²Belsejében álnokság lakik, az utcákon nem szűnik a zsarolás és csalás.

Mert eljön az igazak futásának, vagyis a menekülésüknek ideje (A 7-12 versekkel párhuzamos ígerészek: *Mt. 24:15-21; Jeremiás 9:1; Jelenések 12:6*. A 11-12 versekkel párhuzamos ígerészek: *Jeremiás 5:1, 6:6; Ez. 22:2; Héb. 1:3; Zof. 3:1*.)

A futásuk idején nyilall beléjük a felismerés, hogy mi is történt, akiben bíztak, akiben reményük volt, aki a legédesebb szavakkal nyerte meg szívüket, az árulta el őket és vált halálos üldözőjükké:

Zsoltárok 55:14-15 ¹⁴De te voltál az, aki társam vagy, te lettél ellenségem, akiben megbíztam,

Ezzel párhuzamosítható ígerészek: *Zsoltárok 41:10; Jeremiás 9:3; Máté 25:21-24*.

Jegyezzük meg: Nagyon sok hívő vagy tudatlanságból, vagy szellemi hiúságból fakadóan úgy gondolja, hogy ő a hit megingathatatlan és megtéveszthetetlen élharcosa, aki azonnal fel fogja ismerni a csalárdságot és az Antikrisztus személyét, s majd hősiesen ellenáll nekik. Az ilyen emberek úgy vélik, felülállnak Jahósua azon figyelmeztetésén, hogy a hamisság mesterei „*ha lehet, még a választottakat is megtévesztik.*” (*Mt. 24:24*) Nem kezelik helyén a Mester azon

szavait sem, hogy „amikor az ember fia visszatér, talál-e hitet a földön?” (Lk. 18:8). Pál pedig azt írja az ószövetségi előképekből való okulásunkkal kapcsolatban, hogy azok: „a mi intésünkre írtak meg, kik a korok végső eseményeinek megyünk eléje. Úgyhogy **aki azt véli, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!** (1Kor. 10:11-12).

Mert, ahogy Dávid életében, úgy a végidőkben is Isten irányítja a dolgokat, s elkerülhetetlenül meg fog történni mindaz, aminek meg kell történnie:

Prédikátor 9:12 Az ember nem ismeri saját végét, hanem mint a halak, amelyeket megfog a horog, és mint a madarak, amelyeket foglyul ejt a tör, **úgy kerülnek kelepcébe az emberek a baj idején, amikor az hirtelen rájuk szakad.**

Külön hangsúlyt kell helyezni arra, hogy a hívők áruólóval való barátsága **az Isten házában** vált szorossá! A keresztények esetében ez semmiképpen nem jelenti a zsidók fizikai kőtemplomát, s eszerint az Antikrisztus az Isten egyházában pozícionálja magát!

Zsoltárok 55:15-16 ¹⁵... akivel az Isten házában bensőséges barátságra léptem [édes bizalomban éltünk]. ¹⁶lepje meg őket a halál! Élve kerüljenek a sírba, mert ahol ők vannak, ott van a gonoszság házaikban!

Utalás arra, hogy az Antikrisztus az egyházba fog beférkőzni, ott fog elpártolást okozni, s az adott időben ott fogja istenként kelleni magát (2Thessz. 2:3-4). Ekkor történik meg a pusztító utálatosság, amit a választottak már nyilvánvalóan felismernek és Jahósua figyelmeztetése szerint azonnal menekülni fognak. A 16. vers átok a gonoszokon, vö. *Zsoltárok 49:15; 4Mózes 16:33; Példabeszédek 1:2; Ézsaiás 5:14*. A kőtemplom legfeljebb csak úgy jön képbe, hogy az Antikrisztus úgy kívánja hitelességét önmagát, hogy felépíti a III. templomot (amit az igaz Messiás fog megtenni a millennium kezdetén).

Hogyan is áll össze a teljes kép? Nos, Dávid nagyon súlyos vétket követett el, tökéletesednie kellett, s a megtisztulásának eszköze volt minden, amit átélt ebben az időszakban. Az utolsó időkben két egyház és szellemiség dominál, a filadelfiai és a laodíceai. A hűbbnek bizonyuló filadelfiai egyház **menedékre lel a „pusztában”**. A laodíceait, illetve annak tagjait azonban hiányosnak találja Isten, s ezért ezt üzeni nekik: „**Akit én szeretek, *megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!*** (Jel. 3:19). A feddés a fentiek formájában fog megtörténni, a nagy nyomorúság által, amelyben sokan megtérnek és fehérre mossák ruháikat (megtisztítják jellemüket) a bárány vérében (Jel. 7:14) megtartva és teljessé téve a hitüket:

Zsoltárok 55:17-22 ¹⁷Én azonban Istenhez kiáltok, az Úr megment engem. ¹⁸Panaszkodom és sóhajtozom színe előtt este, reggel, délben, és meghallgatja szavam [vö. Dán. 6:11]. ¹⁹Békében menti meg lelkemet azoktól, akik bántanak. Mert sokan vannak ellenem. ²⁰Isten engem meghallgat, őket megalázza: ő, aki örökké uralkodik; **mivel nem térnek meg, s nem ismerik az istenfélelmet.**

Az üldözés és menekülés ideje alatt már teljesen tiszta lesz számukra a kép (ahogy Dávid is csak futása közben eszmélt rá arra, hogy mi is történt). A hívek elpártolt és a gonosz pásztor mellé állt és ellenük forduló „testvérei” árulták el és emelték fel kezüket üldözésre (*Mt. 24:10*), megszegve szavukat, szövetségüket. Ők nem térnek meg, mert nem félik Istent - és mint Júdás - az őket megillető helyre kerülnek, mert hűtlenül elhagyták a szolgálataikat (*vö. Ap.Csel. 1:25*), így a kárhozat fiai ők. Úgy, mint az élükön álló kárhozat fia, a nagy ál-krisztus, akinek az ördögi színvallásáig (a pusztító utálatosságig) még a választottak közül is oly sokan hallgattak a hízegő, édes szavaira, ígéreteire. Az üldözések közepette világosul meg sok igaz számára az, hogy a gonosz mindvégig a vesztüket forralta:

Zsoltárok 55:21-22 ²¹Ki-ki barátja ellen emeli kezét, és megszegi adott szavát. ²²Arca olyan sima, mint a vaj, de szívében háborút forgat. **Látszatra beszéde enyhítő olaj, de a valóságban kivont éles kard.**

Az utolsó verssor a leghatározottabban az Antikrisztusra utal, s ezt nem csak mi az Isten gyülekezeteiben tartjuk így számon, hanem a fősodratú kereszténység számos ágazata is. A 22. versorral párhuzamosítható további ígérések: *Zsoltárok 12:3, 28:3, 57:5, 62:5, 64:4; Péld. 26:24-28; Jeremiás 9:7.*

Aki mindvégig kitart az igazság mellett az megtartatik még a nagy nyomorúságban is, a gonoszok pedig elvesznek:

Zsoltárok 55:23-24 ²³Bízd gondjaidat az Úrra, ő majd megerősít, nem hagyja, hogy az igaz meginogjon! ²⁴Te pedig, Istenem, taszítsd le őket mind az örvény kútjába. A vérengző és csaló emberek éveik felét sem érik meg. De én, Uram, tebenned bízom.

Vö. Zsoltárok 28:1, 30:4, 40:3, 88:5, 143:7; Péld. 1:12; Jónás 2:7; Zsoltárok 25:2, 56:4; 130:5

Amint láttuk, ez a rövid zsoltár egy nagyon gazdag próféciai tárház, rámutat a Jahósua és Júdás, valamint a Dávid és Akhitófel közt fennálló viszonyra, s ezen felül az Antikrisztus Izraelhez és az egyházhoz való viszonyára is. A tanítvány és bennfentes Júdás látszólag „a zsidóság érdekében” lépett fel azért, hogy elárulta az idealista Messiást, aki a várt remények ellenére nem szabadította meg Izraelt a fizikai rabságból. Habár maga azt gondolta, hogy ez Izrael hasznát szolgálja, valójában elvágta őket Istentől és a megváltástól, utat adva az antikrisztusi szellemiségnek és végső soron az Antikrisztus általi megtevesztésnek (lásd **A Szikáriusok** című írást). Akhitófel pedig Izrael önjelölt királyának assisztált, a csodaszép Absalomnak, aki a luciferi lázadás mintájára lázadt fel apja, Izrael **felkent** királyának uralma ellen!

Geopolitikai szinten az Antikrisztus kezdetben és látszólagosan a zsidóság és az izraelita nemzetek érdekeit fogja szolgálni, ám egy hirtelen fordulattal elárulja őket és megsemmisítő

csapást mér rájuk. Jeremiás próféta egy az 55. Zsoltár mondanivalójával teljesen párhuzamos prófécijája szintén Izraelre és az egyházra vonatkozik. (a legrevelánsabb verssorok kiemelésével):

Jeremiás 9:1-8 ¹**Ha a pusztaban** akadna számomra utasnak való szállás, akkor itthagynám népemet és messze mennék innét, mert mindnyájan házasságtörők, hitszegő népség. ²Felajzzák nyelvüket, mint az íjat; a hazugság, s nem az igazság uralkodik az országban. Bizony, bűnt bűnre halmoznak, de az Urat, őt nem ismerik. ³**Ki-ki őrizkedjék barátjától, és még a testvérében se bízzék! Mert minden testvér Jákob szerepét játssza, és álnokul jár el minden jóbarát.** ⁴Az egyik becsapja a másikat, s nem mondanak egymásnak igazat. **Nyelvüket hazug szóra idomították; teljesen megromlottak, s már megtérésre is képtelenek.** ⁵Erőszakot erőszakra! Hazugságot hazugságra! De **az Úrról nem akarnak tudni.** ⁶Ezért ezt mondja a Seregek Ura: **Nos, megolvastom és próbának vetem őket alá.** Mert mi egyebet tehetnék velük gonoszágaik miatt? ⁷**A nyelvük halálos nyílhoz hasonló, csupa hazugság ajkuk minden szava. „Békesség” – mondogatják egymásnak, de a szívében cselet vet az egyik a másiknak.** ⁸Hát az ilyenekért tán ne büntessem meg őket – mondja az Úr –, és ne álljak bosszút ilyen nemzeteken?

Jeremiás annak a Júdának volt a prófétája, amelyet Isten a babiloniak kezébe adott vétkeik miatt, amely események pedig előképei voltak a végidők eseményeinek.

